

Kommunista diktatúra

A második világháborút követően szovjet mintára és szovjet támogatással a kommunista párt egypárti diktatúrát épített ki, mely a boldog élet ígéretével próbálta megnyerni a tömegek támogatását. A hatalom megszerzésének és megtartásának egyik fontos eszköze volt a Magyarországon állomásozó szovjet Vörös Hadseregen kívül az ÁVO, majd az ÁVH által alkalmazott terror. Valójában senki sem érezhette magát biztonságban, hiszen a valós vagy vélt ellenséget a párt még saját soraiban is kereste. Sorra indultak a koholt vádakra épülő koncepciós perek a rendszer éppen aktuális ellenségeivel szemben. A meghurcoltak között találhatunk ismerősen csengő neveket is, mint Mindszenty József, Faludy György, Göncz Árpád, Rajk László, de felsorolhatatlan azoknak a neve akiket a rendszer valamilyen módon akár 10-20 évig üldözött.

Megemlékezésünk az általunk elképzelt Fehér Béla kálváriáját mutatja be, mely 1951 március 15-én kezdődött, a felszínen úgy tűnt, hogy ez a lehetséges világok legjobbika.

Hajnalban 4 ávós csengetett be hozzánk. Belökték az ajtót, és nagy zajjal léptek konyhánkba. Kiszaladtam az előszobába.

– Fehér Béla?

– Igen. Mit akarnak?

Nagyon megijedtünk, mert a tapasztalat szerint, akihez hajnalban becsöngettek és elvittek, azokat azóta nem láttuk, és az elhurcoltak családját még a barátok is pestisesként kezelték. A házunk előtt már várt rám a kor hírhedt fekete autója a Pobeda.

A Gyűjtőfogházba szállítottak, ahol 10 órán át vártam egy üres szobában arra, hogy valaki végre megmondja, miért tartóztattak le. Késő este volt már, amikor egy őrnagy lépett a kihallgatószobába néhány társával.

Tudod miért vagy itt te imperialista kutya?

Az igazat feleltem, azt, hogy nem. Erre megvertek és magamra hagytak.

Fél óra múlva újra bejöttek.

Mi a foglakozásod? Kik a társaid? Hogyan akartátok megdönteni népi államrendünket? Mondj neveket!

Folyamatos verések közepette elmondtam, hogy most egy kis szentendrei lapnál vagyok a művészeti rovat vezetője. Felderült az őrnagy arca.

Tehát tudod, hogy miért kerültél ide? Ki a társad a népi államrend elleni izgatásban?

Továbbra is mondtam, hogy nem tudok semmit, nem vettem részt semmiben. Erre igencsak felmérgeződött és elkérte a mellette állótól az újságunk egy példányát.

– Ez ismerős Neked? – kérdezte, és arcomba nyomta az újságot egy versnél kinyitva. Azt feleltem, hogy természetesen, hiszen én magam tördeltem ezt a részt. Valószínűleg ez a kijelentésem pecsételte meg az elkövetkezendő életemet.

A Gyűjtőfogházban elképzeldhetetlen körülmények között tartottak bennünket. Az örök jó része pártkatoná volt, magatartásukhoz irányt adott a szobájuk falára kirakott jelszó:

Ne csak őrizd-gyűlöld is!

Ezt a programot maximálisan megvalósították, volt gumibot, sötétzárka, fűtetlen cella, a tömeges fürdetés után fagyban várakoztatás, az alvás megvonása, bármily módon való megaláztatás emberi méltóságunkban.

A hamis tanuvallomásokra épülő bírósági tárgyaláson 10 év kényszermunkára, ill. teljes vagyonek kobzásra ítélték.

Ezután elszállítottak a recski munkatáborba, ahol követ kellett bányászunk. Szörnyű körülmények között tartottak minket. Napjaink munkából és verésből álltak. Sokszor nem tudtam teljesíteni a napi adagot, ezért szinte mindig valamilyen ételmegvonással sújtottak, szörnyen lesóványodtam az évek alatt. Voltak, akik nem bírták a megpróbáltatásokat és inkább szappant ettek, hogy véget vessenek életüknek.

Napjaink időjárásjelentéseit nézve mindig eszembe jut az a rabtársam, akit csak északkeleti betörésnek szólítottunk. Őt azért hurcolták el, mert a rádió időjárásjelentésében a következőket mondta:

Északkelet felől hideg, viharos szél tör be hazánkba.

A szemfüles ÁVH persze ezt is imperialista propagandának minősítette, tekintettel arra, hogy északkeleti szomszédunk a Szovjetunió volt.

Nem sokkal az után, hogy a férjemet elvitték, gyermekeimmel együtt internáltak bennünket, arra hivakoztva, hogy osztályidegenek vagyunk, mivel édesapám a Horthy-rendszerben a megyei bíróságon fogalmazó volt. Mindössze 24 órát kaptunk, hogy a legszücskésebbeket összepakoljuk, eddigi egzisztenciánk felszámolására természetesen ez az idő nem volt elegendő, így később megkaphatta házunkat egy ÁVH-s tiszt. Marhavagonokban szállítottak bennünket egy számunkra ismeretlen helyre, ahol egy disznóól jellegű házat jelöltek ki lakóhelyül. A falut nem hagyhattuk el, még betegség esetén is hivatalos rendőri engedély kellett hozzá. Mezőgazdasági munkákból próbáltuk magukat fenntartani, de ebből épp, hogy csak meg tudtunk élni, sokat köszönhetünk kuláknak nyilvánított házigazdánknak, akinek házába még 3 rendszeridegen családot zsúfoltak be.

A forradalomnak köszönhetően 1956-ban szabadultam. Mi, politikai elítéltek, a szabadulásunk után még a Kádár rendszerben sem voltunk szabadok. Csak segéd munkásnak vettek föl, bárhova akartam menni dolgozni. Vigyáztak arra is, hogy a munkás-szállón, ahol hárman voltunk egy szobában, közülünk kettő párttag legyen. Megfigyeltem, ha nem mentem haza szombaton, vasárnap, egy autó egész nap az utca másik oldalán parkolt. A kormányra volt helyezve egy tölcser alakú készülék, és az én ablakomra volt irányítva. A sofőr egész nap bent ült. Nem voltam soha félős ember, ekkor be szoktam kapcsolni a Szabad Európa hullámhosszát, nehogy az illető munka nélkül maradjon.

Végig egy nagy küzdelem volt az életünk, ezért nem tudtunk vagyont gyűjteni, egzisztenciát építeni, olyat, amire az ember idősebb korára büszke lehet.

Büszke vagyok azonban arra, hogy az unokáim egy kicsit általunk is egy szabad világban élhetnek, és az átélt borzalmakból csak az emlékezések révén van tudomásuk.

Az Országgyűlés határozata értelmében minden év február 25-én tartják A KOMMUNIZMUS ÁLDOZATAINAK EMLÉKNAPJÁT. 1947. február 25-én Kovács Bélát, a Független Kisgazdapárt főtitkárát a megszálló szovjet katonai hatóságok jogtalanul letartóztatták és a Szovjetunióba hurcolták, ahol nyolc évet töltött fogságban.

A 10.B osztály megemlékezését hallottátok.